

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 100

číslo: 4

26. ledna 2020

Cena: 8 Kč

Z Boží vůle a milosti

Kázání emeritního biskupa

br. Štěpána Kláska z 8. ledna 2020

Milé sestry a milí bratři, připomínáme si 100. výročí vyhlášení Církve československé, která později doplnila svůj název o další přívlastek – husitská. Ta doba velkého nadšení po vzniku samostatného Československa se samozřejmě nedá vrátit, i když něco podobného jsme my mladší, ač dnes už také ne mladí, zažili po listopadu 1989, kdy se k nám po období totalitě vrátila politická a náboženská svoboda. Bohoslužba v češtině, která vhněla před 100 lety našim předkům do očí slzy dojetí, je dnes běžnou samozřejmostí i pro římské katolíky. I politická a náboženská svoboda, ze které jsme se tak radovali před třiceti lety, je dnes pro většinu lidí u nás něčím tak obyčejným jako vzduch, který dýcháme. I když jsou to dary, za které bychom neměli přestat být vděční, málokoho to dnes vzruší. Když se ohlížíme nazpátek, máme však nejen za co děkovat, ale také z čeho činit pokání. Jistě by dnes nemělo jít o nafoukanou oslavu našeho stoletého budování církve, jako spíš o vyjádření vděčnosti za to, že nás Pán Bůh zatím ještě nevymazal ze světa, ale svou milostí nás podržel až pro tuto chvíli.

V knize Zjevení Janova najdeme dopisy maloasijským církvím, z nichž každá má trochu jinou charakteristiku. Když jsem přemýšlel, který z nich by byl nejpřiléhavější pro nás, vybral jsem nakonec list do Sard – dnešní 1. biblické čtení. Ne že by v těch ostatních také nebyly zajímavé (na nás uplatnitelné) postřehy, Efezským je například vytýkáno, že už nemají takovou lásku jako na počátku, anebo Laodikejským je předhazeno, že nejsou studení, ani horcí, nýbrž vlažní, ale jestliže jsem měl vybrat jeden, pak to byl list do Sard. Začíná tvrdě: „Podle jména jsi živ, ale jsi mrtev.“ Ano, když vidíme na konci kalendáře Blahoslav 2020 schematismus naší církve, není to na

pohled tak špatné. Ale bohužel jména některých sborů už jsou jen Potěmkinovy vesničky a v těch, kde sloužíme, víme, jak to často vypadá. A přesto ani takto drsně začínající list není bez naděje. „*Probuď se a posilni to, co ještě zůstává a je už na vymřeni! Tvým skutkům mnoho chybí před Bohem – rozpomeň se tedy, jak jsi mé slovo přijal a slyšel, zachovávej je a číš pokání.*“ Nejen tedy přiznání selhání, liknavosti a lítost nad tím, ale také nové či obnovené zachycení se Božího slova a opření se o ně.

A tak je na místě otázka: **Čím Bůh živě oslovil právě naše společenství, čím a pro co je povolal do života?** To první vyjadřuje pojmové určení CČSH, pro kterou je určující **naplnění Kristovým Duchem**, který skrze nás má pronikat do všech oblastí života (z nichž naši otcové tehdy vypíchli zvláště snažení mravní a poznání vědecké) – civilně bychom možná řekli, že je to láska, která není uzavřená sama do sebe, ale míří ven k ostatním, k bližním.

To druhé zachycuje jeden z článků Základů víry (č. 42): „*O CČSH věříme, že vznikla z Boží vůle a milosti, aby skrze ni do jedné, svatě a obecně církve Boží byli přivedeni mnozí, kteří by jinak zůstali ztraceni v nevěře a beznaději*, a aby usilovala o Boží církev bez poskvrny a vrásky.“ Tohle základní poslání našeho církevního společenství směřem ven, ale i směřem dovnitř, stále trvá a je na naší otevřenosti Duchu Kristovu, jak se ho v přítomné chvíli chopíme.

O pohybu, přivádění či odvádění, přicházení či opouštění, hovořilo dnešní evangelium. Četli jsme o tom, že mnoho učedníků Ježíše opustilo poté, co řekl, že někteří nevěří a že k němu nemůže přijít nikdo, není-li mu to dáno od Otce. I naše společenství opustili mnozí, ale tady dejme pozor, abychom nepoložili naprosté rovnítko s tím, co je řečeno v evangeliu. Od svých rodičů jsem slyšel,

Dokončení na str. 3

Fotografie z divadelní hry „Osmého První - 100 let CČSH“, kterou nastudovala a uvedla pod vedením spirituála br. Filipa Sedláka skupinka mladých členů naší církve ve vinohradském sboru 8. ledna 2020 (viz článek str. 3).

Co by nám dnes řekli zakladatelé?

Nemáme to snadné, ale na co by si teprve mohli stěžovat zakladatelé církve? Před 100 lety vyrašil nový výhonek na kmenu církve Kristovy: Církev československá.

Ježíš nás učí, že všechny velké Boží věci jsou na svém počátku nepatrné: „*Království nebeské je jako hořčičné zrnko, které člověk zaseje na svém poli; je sice menší než všechna semena, ale když vyroste, je větší než ostatní byliny a je z něho strom, takže přilétají ptáci a hnízdí v jeho větvích.*“ (Mt 13,31n). I náš národ před 100 lety prožil podobný div Boží vlídnosti, když začaly vznikat náboženské obce – také skoro z ničeho: Vě městech a obcích se schází jen pár lidí. Bez své liturgie, zformulované teologie, vlastních škol (HTF UK, HITS...). Bez svého zpěvníku. Bez kostelů, bez far, bez aut. Bez peněz. Bez nemovitostí k pronájmu. Bez tradice a historie.

A na samém počátku s ještě menší členskou základnou, než je dnes. V době, kdy masy v ČR vystupují z církve do bezvyznání (tak jako nyní řadu let např. v SRN).

Na počátku se schází hrstky lidí, ale jakých lidí? Se srdcem planoucím usilovnou láskou, činnou vírou a vytrvalou nadějí (1 Te 1,3) a s holýma rukama, ale v milosti Boží, budují dílo církve, která již 100 let slouží Bohu a pomáhá lidem. My, díky tomuto Božimu lidu – těmto odvážným spolupracovníkům na Boží vinici a díky vlídnosti Boží dnes disponujeme více zdroji, než měli oni na přelomu let 1919-1920. Přesto často slyšíme bolestinské stesky nad stavem církve. Jestliže se sami dnes litujeme, co měly říkat ty skupinky, které stály na počátku roku 1920 s holýma rukama? A co by oni, „idealisté a snílci“ řekli dnes nám, „rozumným pragmatikům“,

skeptickým uplakávkům? A co nám řeknou, až se s nimi setkáme na Věčnosti? Možná by se neptali nejdříve, jak se svěšenými hřívnami hospodaříme (zda je rozmnožujeme či zakopáváme do země /Mt 25,13-29/), ale na naše srdce. Co v nich máme? Máme v srdcích tutéž víru, naději, lásku a obětavost, jakou měli oni? Pokud ano, pak můžeme hledět k budoucnosti stejně směle. Pokud v nás převládne malověrnost, pesimismus, řevnivost, poráženecká rezignace, bázlivá přeopatnost a hlavně strach o své pohodlí, pak budou marné i všechny ostatní zdroje, které nám byly svěřeny navíc oproti roku 1920. S vděčností i pokorou prosme spolu se žalmistou Páně:

„*Vlídnost Panovníka, Boha našeho, buď s námi. Upevni nám dílo našich rukou, dílo našich rukou učíš pevným!*“ (Ž 90,17) **Jan D. Kohout**

Stalo se ...

Milí přátelé, v tom našem jubilejním roce jsem se trochu ohlédl za roky církve, na které se pamatuji. Říkám si, že by bylo dobré, kdyby se na vašich stránkách objevily vzpomínky na život v naší církvi. Trochu tím startuji pomyslnou štafetu...

Zdraví Alena Naimanová

Před 70 lety

Narodila jsem se do aktivní rodiny členů naší církve, přesně na den za 8 let od položení základního kamene Sboru Páně v České Skalici. Křestní jméno mi dali podle husitské odvážné ženy z Jiráskova románu Proti všem. To jsou „předznamenání“ mého života.

Před 65 lety

Sbor Páně v České Skalici byl mým rodným sborem. Tatínek hrál na varhany a pracoval v radě starších jako tajemník. Moje maminka pracovala

ve sboru služby. Sbor byl pro naši rodinu opravdovým domovem. Již v předškolním věku jsem tam chodila do nedělní školy a seznámila se s dětmi, se kterými jsem nastoupila později do školy. Půjčovala jsem si tam knížky dřív, nežli jsem se dověděla, že existuje městská knihovna. Za odměnu dětí na konci školního roku mohly vystoupit na věž, ze které byla vidět i Sněžka. Náboženská obec měla početný pěvecký sbor, který vedl můj tatínek, od mala jsem zpívala s nimi.

Pokračování na str. 4

Psali jsme před sto lety

Šimon kouzelník latinských škol německobrodských. Od dr. Františka Hamzy. Nákladem J. R. Vilímka.

Čtenáři „Zvonu“ pamatují se na originelní a duchaplné statě dr. Frant. Hamzy, vycházející v minulých letech pod titulem Zálesí. V těchto statích vanul zvláštní duch husitského náboženského vznícení, kterým prodchnuti byli kněží želivského premonstrátského kláštera, působící jednak na farách klášterních, jednak na gymnasiu německobrodském, náležejícím želivskému klášteru. Už tehdy vzbudily tyto novely dýchající svéráznou životní a nezvyklým duchem velikou pozornost i za hranicemi. (...) Dnes přichází týž autor, nyní sekční šéf v ministerstvu zdravotnictví s knihou, nesoucí svrchu uvedený nápis. Kniha mě svým obsahem přímo ohromila. Je to v románové formě historicky rozvedené vyličení života a působení buditelů - kněží premonstrátů želivských v minulých stoletích.

Po čem reformní duchovenstvo volá, oč zápasí, to vše odehrávalo se v řadách želivských premonstrátů ve století minulém! S plastickou věrností jsou v knize uvedeny jednotlivé, jako z ocele tepané postavy kněží, bojujících pro svobodu svědomí, pro lásku křesťanskou, pro zrušení celibátu, pro život manželský a otcovský. A co knihu činí dvojnásob cennou a v našem boji vzácnou, jest okolnost, že všechny význačné hovory, osoby a události jsou historicky pravdivé, líčené na podkladu diaria želivského kláštera. Ne my, ale tito lidé byli předbojovníky svobody svědomí a zrušení nuceného celibátu. Když takoví kněží - profesori vychovávali studenty, není divu, že z gymnasia německobrodského vycházeli studenti, jako byl Dobrovský, biskup Jirsík, hrabě Pötting, později ministři a vyslanci (Kalina, Klofáč, Stránský, Zahradník) a dlouhá řada inteligence, u níž nikdy nebylo vlastenectví a svoboda svědomí prázdňným zvukem. Nemáme jiného přání, leč aby každý český kněz vzal tuto knihu do ruky. Vezme-li ji, dočte ji jedním dechem a bude okouzlen i dojat. Já pro svou osobu nemám dosti slov, kterými bych p. dr. Hamzovi poděkoval za dílo, kterým jako očišťující pramen zasáhl do kalných vod.

Boh. Zahradník-Brodský, Právo národa 1. 2. 1920, s. 12

Den poezie v pražském Karlíně

V listopadu 2019 se pod názvem „Otevřete oči“ uskutečnil ve více než 60 městech a obcích České republiky pravidelný celorepublikový festival Den poezie. „Slepá nevědomost nás přivádí na scestí. Ó! Bídní smrtelníci, otevřete oči!“ prohlásil vizionář Leonardo da Vinci (15. 4. 1452 – 2. 5. 1519).

A tento výrok neztratil ani 500 let od umělcova úmrtí nic na své aktuálnosti, jak pevně věří organizátoři festivalu, který se konal již po jednadvacáté.

Napadá nás otázka, jakou roli poezie hraje v lidském životě? Podle mého názoru pozvedá, povznáší, vrací do dětství. Oslovuje hravou a tvárnou mysl. Vnukne naději, přivolává zdraví tělesné i duševní. Přispívá k rovnováze vnitřních procesů, uvolňujících potence a valence duše. Je ochránitelkou vzácného daru, kterým je slovo, logos. Básník Jan Zahradníček považuje poezii za dceru královskou.

Jak k člověku přichází básnický obraz? Toto sugestivní vyjádření pronikne do tvůrčí mysli jakoby z jiného světa, z odlišného rozměru vnímání. Autor básnického obrazu

cítí archetypy lidstva, kterým rozuměl C. G. Jung. Musí se do kolektivního podvědomí „vloupat“ a pak přivést do vědomí básnické obrazy, jež oslovují mnoho lidí.

Víme, že poezie není jedna, ale mnohá, a to dokonce i v jednom autorovi. Někdy míváme pocit, že v básnické osobnosti se setkala více bytostí a jsou multidimenzionální a v mnoha rovinách skrývají i naznačují úžasná tajemství. Tvůrce poezie si v různých fázích tvořivého procesu prožije a protrpí mnohé v hlubinách vlastního nitra a tímto způsobem se dostává do nejspodnějších vrstev jungovských archetypů. A tam jeho unikátní osobní výpověď může rezonovat s námi ostatními a tím nám skrze sebe objevit, co jsme nevěděli nejen o něm, ale také o sobě samých. V některých případech až tak převratně, že se můžeme dostat na úplně jinou hladinu sebeprožívání. Básnické slovo je mocné a dokáže využít jedinečný prostředek, jímž je metafora. Tu oceňoval již Aristoteles. Zasáhne čtenáře jako blesk. Proniká až do podvědomí, rozvíří představivost, poskytuje překvapivé podněty fantazii. Vzniká výpověď o zápasech, o hodnotových posto-

jích, o tom, jak básník vzdoruje zlu a v některých okamžicích i dobru.

Ve vlnobití dobra a zla rozpoznáváme, že nás autor oslovuje niterným způsobem. Je obdařen výraznějším senzoriem nežli my. Tuší, že máme v sobě přítomny běsy a svádíme boj se svým já. Prožívá protiklad dobra a zla v obzvláště vyhrčené podobě, zápasí. Reflektuje jednoduchost lidského údělu, jež nelze redukovat pouze na viditelné a uchopitelné. Mohli bychom říci, že je velmi citlivý, až přecitlivělý, ale pouze tak se dokáže dostávat do větších hlubin. Ví totiž, že celé bytí člověka se odehrává ve střídání solidarity a rivality, jak upozorňuje filosof W. Weischedel.

Věřím, že psaní, četba i přednes poezie má svůj podstatný smysl i v dnešní rozjitřené „postmoderní“ – baumanovsky řečeno „tekuté“ – době. Vždy znovu se potvrzuje, že básnické slovo má svoji nepopíratelnou hodnotu. Objevuje se citové sdílení, sounáležitost tvůrčích lidí, kteří vědí, co je to sókratovská „péče o duši“. Mnozí z účastníků stále v mysli uchovávají večery v Poetické vinárně Viola a v Lyře Pragensis. Spřízněné bytosti z Pražského klubu spisovatelů při Obci spisovatelů České republiky a Literárně drama-

tického klubu Dialog na cestě se proto již řadu let připojují k pravidelnému celorepublikovému Dni poezie.

Do zasedací síně NO Církve československé husitské ve Vítkově 13, Praha 8 – Karlín přicházejí básničky a básníci nejen z metropole, ale i hosté z jiných regionů. Zastoupeny jsou všechny generace a nejrůznější obory. Se svou poezií tu vystupují zkušené knihovnice, středoškolské a vysokoškolské profesorky, výtvarníci, hudebníci, divadelníci, právníci, pedagogové, redaktori, novináři i nakladatelé.

Program zajímavě osvěžily též vtipné aforismy reklamního textaře. Někteří zralí autoři sáhli letos po verších z dob nezkušeného a nezkrtného mládí, aby nám je pro zajímavost nabídli, kupříkladu Dušan Spáčil a Luboš Y. Koláček. Dcera výtvarníka Josefa Honyse představila experimentální verše svého tragicky zesnulého tatínka. Sdílet s druhými niterný zážitek je povznášející a očištné, a tak jsme si při poslechu Jindřicha Tošnera vzpomněli, jak nás vloni zasáhlo jeho poetické zachycení situací z nemocničního prostředí. Řada přítomných tehdy měla slzy v očích. Obdobně silně diváky oslovily básně a eseje Bohumila Ždichynce.

Nejstarší zúčastněnou básničkou byla herečka Olga Schmidtová, moje teta, která se v lednu dožívá 94 let. Přednesla z paměti své verše i báseň Jaroslava Seiferta První dopis mamince.

Zážitky z takovýchto setkání jsou hrází proti devalvací slova, proti nicotě, proti přílišné relativizaci hodnot. Jsme bytostí tážajících se a společně uvažujeme o tom, na jaké z těchto hodnot se můžeme spolehnout. Pracujeme s emocemi, působí tu citový náboj a vyvstává svědectví o událostech duše. Uvědomíme si přitom, že číst si verše pro sebe je něco jiného, než když vystoupíme před spřízněným publikem. Cítíme pak silněji a „nakažlivěji“ přesah slova.

Pohříchu dnes prožíváme kulturu s roztržštěným vnímáním, myšlením, imaginací a vyjadřováním. Uvědomujeme si, že postmoderní doba nás do jisté míry zneklidňuje. Během spolupobývání se však může projevit lidská sounáležitost, společně vnímaná potřeba ochraňovat hodnoty, stát na straně dobra, prohlubovat probíhající vícegenerační návaznost. A v tom spočívá hluboký smysl a žádoucí apel Dne poezie a jiných obdobných tvůrčích počínů.

Olga Nytrová

PŘÍSLIB

Jana Wienerová

Jsmo jako poupata
jež smáčí studený déšť
Nic nevíme o nebi
tak pevně jsme zavřeli nitro
Nic nevíme o závratí
z hluboké výšky
Nic nevíme o žaru
který odemkne a přetaví
naš strach
takže vydáme
všechnu vůni a svěžest
až k opadání
až k plodům
Nic nevíme o nebi
ale ono blíží se k nám

Ze sbírky Vrásnění

Nad Písmem

Pojďte za mnou

POJĎTE ZA MNOU...

Když jsme to slyšeli? A od koho? V průběhu času kdekdo chtěl, abychom šli za ním. Abychom se houfovali pod jedním heslem...

Co to bylo za hlasy? Proč tak oslovovaly? Co po nás žádaly? A dnes: Čeho si od nás žádají? Dnešní stále rafinovanější propagandy chtějí nejen náš souhlas či podpis, chtějí naši mysl, naši svobodu, naši duši.

Pojďte za mnou...

Když jsme to zaslechli uvnitř sebe – jako Ježíšovu výzvu? Rozpomeneme se ještě? Určitě to bylo nějaké setkání. Nebo nějaký otřes. Někdo nás zaujal. Něco zasáhlo. Událost, jaká se nás dotkla do hloubky. Probudila touhu. A my jsme pak vyhledávali tu blízkost, to oslovování. A zůstali na dosah. Možná poblíž, možná opodál, ale znovu a znovu. Ne každého Bůh srazí jako Saula, aby pak vstal Pavel. Ale každého se dotýká. Nějak. Drsně nebo něžně. Hlasitě nebo mlčky volá: Pojďte za mnou... Obraťte se ke mně.

Co žádá Ježíš? Jaký program představuje? Vždyť on pokračuje v tom starém známém Křtitelově: Čiňte pokání. Království Boží se přiblížilo. Křtitelův hlas dozně. Zaznívá Ježíšův: Čiňte pokání! Lidé, probudte se! Pochopte, jak jste na tom! Jací jste! Kam směřujete!

– Ale co s tím pak, když si člověk uvědomí, že padají všechny zástěry, přetvářky a masky... a jak nic nezbyvá... jak je holý, jak je nahý před Bohem... Co to s ním udělá?

Ten hlas však pokračuje, naléhá a vede dál: Dojděte plného lidství. Odhodte to okoralé, ponuré, zkří-

vené a sklíčené. Dojděte království, pro něž jste určeni. Ten hlas ukazuje cíl. Učí. A uzdravuje.

Na jezeře, tam u Kafarnaum, jsou rybáři v plné práci. Ježíš jde okolo. A nastává ta situace, která mění životy. Ježíš je osloví: Oni tedy vystoupí na břeh, nechají za sebou děsivé hlubiny, které je dosud živily – a jakoby vstoupili na hladinu, která je má unést, vstupují do údělu důvěry vůči tomuto učiteli. Stanou se jeho učedníky a rybáři lidí.

Ta jejich nová rybařina je zvláštní. Co je to za podivné povolání? Co že má dělat rybář lidí? Měl by snad ty ostatní natchytat, nalapat, posloužit si jimi? Dělal to tak v dějinách přece mnozí.

Ne tak Ježíšovi učedníci. Jejich síť budou sítí Boží lásky. Ta chce pomoci z hloubky temnot na světlo. Ta bude dobrou zprávou pro všechny, kdo si se životem nevědí rady, i pro ty, kdo jsou už hozeni „přes palubu“. Má být záchrannou sítí pro ty, kdo chtějí žít.

Zatím ovšem Šimona a Ondřeje, Jakuba a Jana čekají učednická léta, nadšení i chvíle nechápavosti a nedorozumění. Ten, kdo je zavola, je tak jiný než jejich představy!

Matouš 4,12-23

Je to jen začátek. Na té cestě budou také různě selhávat. Pak je taky čeká Ježíšův kříž. Potom překvapení a úžas nad vzkříšením. Na té cestě budou muset vydat svědectví vlastním životem a nakonec i smrtí.

Ježíšovo volání k následování je jen začátek bláznivého příběhu Boží lásky. Jejím největším vyznáním z Kristovy strany je kříž. Jejím největším nepochopením z lidské strany je Ježíš na kříži. Ano, Boží láska vede až na kříž. Je to strašné, je to nepochopitelné, ale je to tak. Dossvědčeno v dějinách nečíslněkrát. Těžko to vykládat. Snad jen poukázat k tomu. Zásah, šok z pohledu na ukřižovanou lásku má váhu a svatost onoho povolání: Pojďte za mnou... Nelze se divit apoštolu Pavlovi, že to nechce nijak lidsky vykládat. Nejde to. Má to jen dvě varianty: uposlechnout a následovat, anebo nechat být. Ta první možnost vede ke vzkříšení.

Příběh Ježíšova zavolání se nakonec uprostřed rozbouřeného světa zmítaného temnými silami násilí, mocichivosti a zla týká i nás, dnes a tady. Jeho Pojďte za mnou... platí i nám a bude mít stejně nedozírné následky.

Jana Wienerová

Z kazatelského plánu

Třetí neděle po Zjevení

Budou se bát Hospodinova jména pronárody, tvé slávy všichni králové země, protože Hospodin vybuduje Sijón a ukáže se ve své slávě.

(Žalm 102,16-17)

První čtení z Písma: Izajáš 8,23-9, 3 (9,1-4)

Tužby pro dobu po Zjevení Páně:

2. Abychom Ježíše jako Syna Božího vyznávali a za Pána jej přijímali, modleme se k Hospodinu.

3. Abychom v naší církvi o duchovní dary pečovali, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Panovníku Hospodine, milostivě dej, ať odpovídáme na zavolání našeho Spasitele a zvěstujeme všem lidem dobrou zprávu o spasení, aby se nad naší zemí zjevila sláva jeho velikého díla! Osvit' nás, Bože, svým svatým Duchem, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení z Písma: 1. Korintským 1,10-18

Evangelium: Matouš 4,12-23

Verše k obětování: Žalm 118,16-17

Verše k požehnání: Matouš 4,19-20

Modlitba k požehnání:

Panovníku Hospodine, děkujeme ti, že mezi nás štědře rozděluješ své dary. Dopřej nám, ať na sobě zakoušíme jejich účinnost! Prosíme o to ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 97, 9, 71, 186, 192, 312

Dnes je možná ten poslední termín.
Ta poslední možnost zaslechnout tě, Pane.
Znáš mé stále odkládání, mou nerozhodnost.
Znáš mou pomalost, nedůslednost, zapomnětlivost.
Viš o všem, o čem už ani nechci vědět.
Dnes mi možná dáváš poslední termín.
Voláš mě do svého království. Dej mi sílu odolávat jiným zavoláním
a pokoru to tvé neposlechnout. Amen.

Z Boží vůle...

Dokončení ze str. 1

že někteří členové „fortelnějších“ církví o nás mluvili jako o přestupní stanici do bezvyznání a k nevíře.

To nás může bolet a zraňovat, ale jestliže se tak dělo a děje nikoli pro náš hřích, ale pro naši věrnost Kristu, měli bychom to právě spolu s Pánem Ježíšem unést. V opačném případě není jiné cesty, než činit upřímné pokání. Někteří (a nebylo jich málo) však prošli naším společenstvím a opustili je nikoli do bezvyznání, ale směrem k jiným křesťanským společenstvím, k pravoslavným, ke katolíkům či k evangelikálům. I tohle nás může lidsky bolet, a přece to zároveň může znamenat, že jsme splnili své poslání, jak je vyjadřuje právě ten zmíněný článek Základů víry. Ti lidé neodešli od Krista, ale právě skrze nás k němu našli cestu. Může nás

mrzet, že svůj duchovní domov našli v jiném křesťanském společenství než u nás, ale ctíme-li (pro nás tak důležitou) zásadu svobody svědomí a sami sebe vnímáme jako součást jedné, svaté a obecné církve Boží, měli bychom být vlastně vděční a radovat se, že si nás i takto Pán Ježíš použil. Neměli bychom se trápit tím, že jsme pro své bratry a sestry nebyli dost dobří, duchovně hlubocí či teologicky navýšší, že jsme byli pro některé málo okázalí a pro jiné zase příliš liturgií. Tohle všechno by nás nemělo trápit, jestliže jsme byli dost dobří pro Pána Ježíše, aby si je skrze nás, všelijak nedokonalé, přivedl k sobě, který jediný má slova věčného života.

Ale nakonec ještě něco opravdu radostného, k čemu nás mohou inspirovat slova apoštola Pavla z dnešního 2. biblického čtení z 2. listu Korintským. Na jejich začátku se zdá, jako by Pavel, nejmenší z apoštolů, který

snad ani nemá právo používat tento titul, se (tak trochu jako my) potýkal se svou identitou a autoritou. Klade řečnickou otázku o doporučujících listech. A jeho odpověď na ni je stejně překvapivá jako krásná: „*Naším doporučujícím listem jste vy sami, je napsán na našem srdci, všichni jej znají a mohou číst. Je přece zřejmé, že vy jste listem Kristovým, vzniklým z naší služby a napsaným ne inkoustem, nýbrž Duchem Boha živého, ne na kamenných deskách, nýbrž na živých deskách lidských srdcí.*“

I ze služby našeho společenství a v ní vznikly a vznikají živé Kristovy listy napsané na deskách lidských srdcí. A nejsou to jen ti všem známí svědkové v čele s patriarchou Karlem Farským, ale i mnozí další stateční, a přece nenápadní svědkové víry, dlouho skrytí a až teď alespoň někteří vyvedení na světlo, třeba díky knihám Martina Jindry. Věřím ale, že i každý z nás má v životě několik

sester a bratří ze svých sborů, kteří formovali naši službu.

Já sám pak nepřestávám žasnout, koho si i dnes Pán Bůh mezi námi a skrze nás povolává do služby. Někdo by možná řekl, že jsme pěkná sebranka, „každý pes, jiná ves“, ale já v tom vidím neobyčejnou sílu Boží milosti, velikost jeho štědrosti a pestrost jeho darů. Vy všichni jste pro mne důkazem, že Pán Bůh nad námi nezlomil hůl, ale stále s námi počítá. To neřikám proto, abychom zpychli,

i o nás platí slovo apoštola Pavla, že způsoblost ke službě Bohu a bližním nemůžeme přičítat sami sobě na základě toho, co je v nás. Sami dobře víme o své lidské křehkosti, nejen jednotlivců, ale i společenství, a přece je zázrakem Boží milosti, že tu jsme, že tu můžeme být, že silou Kristovy lásky můžeme držet pohromadě to, co by se samo od sebe už dávno rozpadlo a rozsypalo. A tak nezapomeňme, že to, co nás drží a utváří, není naše síla a chytrkost, ale Boží milost.

Naše církve oslavila 100 let za účasti zástupců celé společnosti

V minulém čísle ČZ jsme informovali o dění v chrámu sv. Mikuláše v Praze a na nedalekém Staroměstském náměstí v souvislosti s oslavami našeho významného jubilea. Tyto informace nyní doplňujeme tiskovou zprávou, kterou církve při této příležitosti vydala (red. zkráceno).

V chrámu sv. Mikuláše na Staroměstském náměstí v Praze sloužil slavnostní bohoslužbu ke 100. výročí Církve československé husitské celý biskupský sbor pod vedením patriarchy Tomáše Butty za účasti duchovních a laiků z církve napříč mnoha místy Čech, Moravy a Slovenska. Bohoslužby se účastnili zástupci řady církví z české i zahraniční ekumeny: předseda Ekumenické rady církví v ČR a synodní senior Českobratrské církve evangelické Daniel Ženatý, arcibiskup pražský a českých zemí Pravoslavné církve v českých zemích a na Slovensku vladyka Michal, biskupové Římskokatolické církve Václav Malý a Tomáš Holub, biskup Slezské evangelické církve Tomáš Tyrlik, superintendent Evangelické církve metodistické Petr Procházka, biskup Jednoty bratrské Jan Klas, I. místopředseda Rady Církve bratrské Petr Raus a další. Ze zahraniční ekumeny byli přítomni generální tajemník Světové rady církví Dr. Olav Fykse Tveit, generální tajemník Společenství evangelických církví v Evropě (GEKE) Dr. Mario Fischer, církevní prezident Evangelické zemské církve v Anhaltu Joachim Liebig, vrchní církevní rada Saské evangelické církve Friedemann Oehme, církevní rada pro střední a východní Evropu Evangelické luterské církve v Bavorsku Raphael Quandt a další. Pozvání přijali také paní Livie Klausová, zástupci vlády ČR – místopředseda vlády a ministr vnitra Jan Hamáček, ministr zdravotnictví Adam Vojtěch, senátoři Petr Šilar, Pavel Fischer a Jiří Drahoš, kancléř Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR Jan Morávek, zástupci velvyslanectví Německa a Maďarska. Za akademickou obec se účastnili rektor Univerzity Karlovy prof. Tomáš Zima, prorektor UK prof. Jan Royt, emeritní rektor UK prof. Ivan Wilhelm, rektor Českého vysokého učení technického doc. Vojtěch Petráček. Přítomni byli také předseda Československé obce legionářské plk. Pavel Budinský, tajemník ČSOL Milan Mojžiš a další hosté.

Jednotlivé části slavnostní bohoslužby vedli a společně vysluhovali svátost večeře Páně pražský biskup David Tonzar, olomoucký biskup Rudolf Göbel, bratislavský biskup Jan Hradil, plzeňský biskup Filip Štojdil, brněnský biskup Juraj Dovala, královéhradecký biskup Pavel Pechanec a patriarcha Tomáš Butta, který proslavil kázání (otištěno v min. čísle). V závěru bohoslužby patriarcha zdůraznil, že svátost přijímání byla vysluhována s hostiemi a také z kalicha vytvořeného umělcem Františkem Bílkem, jenž byl rovněž členem Církve československé husitské. Na konci bohoslužby shromáždění pozdravili předseda Ekumenické rady církví v ČR a synodní senior Českobratrské církve evangelické Daniel Ženatý a biskup Římskokatolické církve Václav Malý. Bohoslužbu přenášela v živém přenosu Česká televize.

Po skončení slavnostní bohoslužby účastníci konali průvod k pomníku Mistra Jana Husa na Staroměstském náměstí, kde biskup David Tonzar pronesl modlitbu a zazněl společný zpěv. Paní Livie Klausová, patriarcha Tomáš Butta a rektor Univerzity Karlovy následně položili u pomníku květiny a následovala česká a slovenská státní hymna. Poté byly položeny květiny též u pamětní desky 27 představitelů stavovského povstání, popravených na tomto místě 21. 6. 1621. Bratr biskup Tonzar připomenul slova Jana Amose Komenského (1592-1670), jehož výročí připadá také na tento rok.

Slavnostní odpoledne pokračovalo setkáním v Brožíkově sále Staroměstské radnice pod záštitou radní pro kulturu Pražského magistrátu paní Hany Třeštíkové. Zástupci české i světové a evropské ekumeny, akademického světa, státní a veřejné správy a zástupci organizací a spolků zde obdrželi z rukou patriarchy Tomáše Butty pamětní medaili k 100. výročí Církve československé husitské. Je na ní znak církve a portrét prvního patriarchy dr. Karla Farského. Zazněly zde také pozdravy zástupců české a zahraniční ekumeny. Společenské setkání bylo umocněno vystoupeními Mladota Ensemble. Prostor Brožíkova sálu viditelně upomíná na husitskou tradici dvěma obrazy od českého malíře Josefa Brožíka (1851-1901). První obraz znázorňuje Jana Husa (kol. 1371-1415) na koncilu v Kostnici a druhý obraz volbu Jiřího z Poděbrad (1420-1471) českým králem, která se odehrála na Staroměstské radnici v roce 1458. Od narození tohoto husitského krále v letošním roce uplyne 600 let.

Ke 100. výročí Církve československé bylo vydáno prohlášení „Církve a společnost“. Výročí bude pokračovat dalšími akcemi během celého roku 2020.

Další informace: dr. Hana Tonzarová, přednostka odboru pro ekumenu a vnější vztahy CCCSH, e-mail: hana.tonzarova@ccsh.cz

Oživení vzpomínky na zápas našich předků

Právě v den rozhodování o vzniku CČS(H) se po 100 letech v roce 2020 ve vinohradském Husově sboru konala vzpomínková bohoslužba, na které vikář br. Daniel Majer zaměřil své kázání kromě jiného na výzvu, abychom se znovu vydali za Kristem s načerpanými zkušenostmi z minulých let a naučili se nést rovněž břemena druhých.

K oživení vzpomínky na zápas našich předků-zakladatelů připravila skupinka mladých členů naší církve divadelní hru „*Osmého První – 100 let CČSH*“. Skupinka pod vedením spirituála Filipa Sedláka shromáždila dostupné dobové dokumenty, s jejichž využitím zpracovala scénář a dramaturgické řešení pro divadelní hru, kterou nastudovala pro představení v prostředí vinohradského sboru. Z čerpaných materiálů vyplývá, že v tehdejší době převažující katolická veřejnost respektovala názory spolku „Jednota katolického duchovenstva“. Jeho reformní křídlo však požadovalo změny odpovídající novým občanským zákonům v zemi. Požadavky na reformu v katolické církvi však, jak známo, vedení ve

Vatikánu odmítlo. Z „Jednoty“ se proto oddělila skupina reformních kněží a vytvořila „Klub reformního kněžstva“. Napjatou situaci mělo dořešit veřejné shromáždění v Národním domě na Smíchově 8. ledna 1920. Klubu se podařilo i přes obavy z dopadů rozdělení církve a za tvrdého odporu některých účastníků přesvědčit shromáždění o nezbytnosti vytvořit církve nezávislou na Vatikánu. Vítězství se dosáhlo díky převaze dvou třetin hlasů z přítomných osob pověřených k hlasování. Mladí divadelní ochotníci dokumenty o veškerých dramatických událostech prostudovali, vstřebali a věrně vyjádřili. V rámci prostředí sboru připravili vhodné podmínky, aby vystihli ducha napjaté doby. K vyjádření tehdejších poměrů v církvi proto symbolicky znázornili i chudobný život Karla Farského a jeho lítost nad nekřesťanským zacházením s hladovějícími dětmi. Do rolí představitelů konzervativní i reformní skupiny se naši mladí členové naprosto vžili a rozhodně by předčili svou vervou profesionální herce. Provedení premiéry nemohlo najít

lepší prostředí než právě ve vinohradském sboru, spjatém s pravidelnými studentskými bohoslužbami. Premiéru hry sledovali zejména příslušníci naší církve, kteří jsou s historií vzniku převážně seznámeni. Návštěvníci ocenili celé představení bouřlivým potleskem. Pak následovaly gratulace jednotlivým účinkujícím za upřímné a procítěné herecké výkony i poděkování za divadelní zpracování našeho historického období. Divadelní hra jistě potěší a povzbudí naše členy v ostatních náboženských obcích v následujících reprízách a také získá nové zájemce. Pomohly by tomu i příspěvky na náklady spojené s výjezdy.

Pro diváky z jiného prostředí předává hra důležité zkušenosti z toho, jak naši předkové při prosazování poznání pravdy riskovali nenávist okolního prostředí i postihy, ale svou odvahou a silnou vůlí s vědomím víry v Boží pomoc zvládli i obtížné překážky a vydali se novou neznámou cestou. Díky informacím od zpracovatelů scénáře divadelní hry v čele s br. F. Sedlákem článek předkládá **Č. Holeček, foto str. 1: Robert Kubín**

NAŠE STRANA

Jsou v politice dva velmi zřejmě odlišné druhy lidí: jedni, kteří při každé příležitosti říkají „naše strana“; a druzí, kterým to slovo jaksi vázne v krku.

Ti první třeba prohlašují, že „naše strana je pro ozdravení financí“; kdybyste je rozkrájeli, neřeknou, že „sám prostý a zdravý rozum“ nebo „každý slušný člověk“ je pro ozdravení financí. Provolávají, že „naše strana je na stráži proti nepřítelům státu“; nikdy by nepřiznali, že koneckonců na stráži proti nepřítelům je každý občan, který má svých pět pohromadě. Tvrdí, že „naše strana učiní vše proti nezaměstnanosti“; ale nikterak nejsou ochotni dodat, že proti nezaměstnanosti má učiniti vše obyčejný lidský rozum a cit. Byli by s to říci, že „naše strana se rozhodně vyslovuje proti souchotím“ nebo že „naše strana neschvaluje dětskou úmrtnost“. Na lid, národ nebo člověka se odvolávají jenom v tvrzeních méně nepochybných. Je-li jejich strana pro zdražení ječmene, vysloví to tak, že „naš národ se musí bránit zahraniční soutěži“; nebo jindy vyhlašují, že „žádný český člověk nemůže být pro uznání zámek na měsíci de iure“ a tak dále.

Ten druhý druh lidí - a to jsou obyčejně ti méně političtí - nejsou za živého boha s to říci, že jsou pro finanční rovnováhu ve jménu své strany; jsou pro ni jen proto, že tomu chce normální občanský rozum. Netvrdí, že „naše strana je pro snížení daní“, protože pro snížení daní je patrně srdce všech poplatníků. Vyslovují-li nějaký vážný požadavek, vyslovují jej jako postulát zdravého smyslu, a ne jako postulát své strany. Jaksí by se styděli říci, že „naše strana je pro to, aby lidé neumírali hladem“; neboť to není věcí strany, nýbrž prostě věcí svědomí. Říká se „naše strana“, místo aby se říkalo zkušenost, rozum, slušnost, povinnost nebo svědomí. Avšak obyčejnému a slušnému občanu se poněkud přičí, aby se oháněl „naší stranou“, pokud se může ohánět vlastním rozumem. Je-li někdo pro užitečné a dobré věci proto, že je právě „naše strana“, je snad dobrým straníkem, ale trochu špatným občanem. Pokud budou mít politikové plné huby „našich stran“, potud není v politice místa pro některé přirozené důvody, jako je rozum a svědomí; má-li se kdy naše politika změnit, je nám víc třeba skutečných občanů než skutečných straníků.

Karel Čapek, Národní práce 1. 1. 1926

Zprávy

Fotografie z oslav výročí naší církve na pražském Staroměstském náměstí. Viz tisková zpráva, str. 3

Přednáška o vztahu křesťana k přírodě

Ekologická sekce České křesťanské akademie a pražský sbor Obce křesťanů zvou na přednášku Milana Horáka „Hovořit s přírodou“ (o křesťanském vztahu k přírodě a jeho hledání a nalézání v dnešní době).

Přednáška bude v pondělí 10. února 2020 od 19 hodin v kapli sv. Jana v Obci křesťanů, Na Špejcharu 3, Praha 7. JNE

Církev československá husitská vás zve na

Bože, na vlastní uši jsme slyšeli vyprávění svých otců o činu, který jsi vykonal za jejich dní, za dnů dřívých. Zalm 44, 2

ŘEMESLO VYPRAVĚČŮ

MgA. MARTIN HAK

středa 29. ledna 2020, 9–16 hodin

Přednášková místnost Ambrožova 729, Hradec Králové. Příspěvek na kurzovné: 200 Kč

Prosíme o závazné přihlášení na: diocese@cschh.cz

Podpořeno z FR KH diecéze Církve československé husitské. www.cschh.cz KRALOVÉHRADSKÁ DIECÉZE

Krajiny Islandu ve Vršovicích

Milí přátelé, připomínáme, že do 2. února můžete navštívit v Husově sboru ve Vršovicích (Moskevská 34, Praha 10) výstavu krušnohorského malíře a pedagoga Daniela Havla.

D. Havel v Krušných horách žije a vytváří autentické obrazy zdejší, turismem dosud nezasažené krajiny. Po letošní cestě na Island zpracoval své dojmy v nové sérii obrazů zobrazující tuto pozoruhodnou zemi a celoživotní srdcovou záležitost. red

Stalo se ...

Pokračování ze str. 1

Do náboženské obce nastoupil bratr kazatel Jan Evangelista Bohm. Měli jsme ho moc rádi. Byl velmi příjemný a uměl kouzlit! Někdy, když ho rodiče pozvali po bohoslužbách na oběd, nám to ukazoval. Jednou vyprávěl, že jako kluk měl nedostatek „vápna“ (vápničku) a že musel užívat tablety. Za místem, kde sedával, byla na zdi oddělená omítka. My jsme pevně věřili, že tu zeď „ohryzal“ náš bratr kazatel.

Na dovolenou jsme v té době nikam nejezdili, jen po dva roky za sebou na církevní pobyt do Rudníku /Bolkova za Trutnovem. Maminka tam pracovala jako hospodářka. Tam jsem jako prvňáček poznávala naše faráře a jejich rodiny – bratra faráře Mikuleckého, bratra profesora Trtíka i bratra patriarchu Nováka (tomu se líbil můj 4 letý bratr, který ho fascinoval větou „představ si to ve své hlavě“). Tam jsem se učila písně z našeho zpěvníku a mojí oblíbenou se stala „Hory, doly, stráně“. Škoda, že zakrátko tato možnost dovolené pro nepřízeň úřadů skončila.

Před 60 lety

Naše náboženská obec měla početný pěvecký sbor. Tatínek – varhaník a sbormistr – se rozhodl, že s ním nacvičí Rybovu vánoční mši. Mužských partů je tam dost, a tak zpěváci cvičili u nás doma, v teple. V každém partu se pánové střídali, aby na každého vyšlo kus sóla. Cvičili důkladně a dlouho, takže Rybovku od té doby znám z paměti.

Kostel sv. Mikuláše na Staroměstském náměstí

Koncerty únor a březen 2020

sobota	1. 2. 2020	17:00
pátek	7. 2. 2020	17:00
sobota	15. 2. 2020	17:00
pátek	21. 2. 2020	17:00
sobota	29. 2. 2020	17:00
pátek	3. 3. 2020	17:00

SAINT NICHOLAS CHAMBER SOLOISTS

Michal Hanzal – varhany
Martina Bauerová – soprán
František Bílek – trubka

J. S. BACH – Toccata and Fugue in D Minor
G. F. HÄNDEL – Messiah
A. VIVALDI – Gloria
C. SAINT-SAËNS – Ave Maria

Změna programu vyhrazena.

SAINTE NICHOLAS CHAMBER SOLOISTS

Už jako desetiletá jsem chodila zpívat na pohřby a občas dostala za to honorář. Tehdy se chodilo „kondukttem“ – průvodem přes celé město za krásným pohřebním kočárem taženým vyšperkovanými koňmi. Cesta trvala víc než půl hodiny. Byla jsem moc hrdá, že v tom také účinkuji.

Před 55 lety

Od 60. let minulého století se politické poměry trochu „hnuly“, a tak jsem mohla jít studovat do Náchoda na gymnázium. Náš třídní profesor pocházel z našeho města, byl z chudých poměrů a naše církev jeho rodině pomáhala. Chtěl jít dokonce studovat teologii, ale ve válce byly zavřené vysoké školy a on se později stal profesorem matematiky. Tehdy jsem ještě nevěděla, co budu studovat dál. Soukromě jsem se učila německy a přes církev – bratra faráře Ádu Mádra (skalického rodáka, tehdy faráře v Brně-Zidenicích) – jsem navázala písemný kontakt s rodinou faráře Wernera z Anhaltu, především s jeho nejmladší dcerou. V rodině ze 7 dětí 4 studovali teologii. I díky jejich vlivu a příkladu jsem se také rozhodla studovat bohosloví. Když se to dověděl náš pan (soudruh) ředitel, velmi na mne naléhal, abych to nedělala, a sliboval, že bez přijímacích zkoušek mne vezmou na kteroukoliv vysokou školu. Na závěrečné vysvědčení mi ze svého oboru – dějepisu – nedal moc dobrou známku. Maturitní otázku jsem měla z husitství, a tak nebylo co řešit.

Před 50 lety

Na začátku studia na Husově bohoslovecké fakultě nastalo politické uvolnění. Rodiče se nebáli hlásit děti na náboženství a posílali je do sboru. Bratr farář Smutný, který byl za trest, že pracoval s mládeží, přeložen do vesničky Studnice u Náchoda, byl mojí maminkou přemluven, aby i v České Skalici začal pracovat s mladými. Začalo to na Silvestra 1968 u nás doma, kde moji bratři a jejich kamarádi (někteří právě absolvovali taneční) si udělali taneční večírek, bez televize i rádia, zato s bratrem farářem, který se dobře

vedl a v novém roce s nimi pokračoval. Navázal kontakt se sestrou duchovní Danou Krmenčíkovou z vinohradské náboženské obce. Jejich mládež přijela do České Skalice a naši poté do Prahy. Mnohá přátelství z té doby stále pokračují. Na naší bohosloveckou fakultu přišli studovat mladí „z ulice“, což dříve nebývalo (musel být souhlas okresního i krajského církevního tajemníka, že nemají nic proti nim). Někteří lidé vycestovali do zahraničí, aby si prohloubili teologické vědomosti. Já už jsem to nestihla, v říjnu 1969 se hranice na dlouho uzavřely.

Na podzim 1970 jsem nastoupila na své první farářské místo do Úpice. Přijetí bylo rozpačité. Nikdo nevěděl, že tam přijedu. Místo administrátorky Nadi Brázdilové, která tam ráda pracovala a jezdila z Trutnova, jsem se objevila já. Nebyla to má vina, že mne tam z diecéze dali, a bylo na mně vidět, že za to nemohu. Po bohoslužbách mi nabídli kafe a koláče, právě tam totiž bylo posvěcení. Na příští neděli si jedna rodina se mnou domluvila křest vnoučete a jiní pohřeb na pozítří. Prostě: vpadla jsem do církevního provozu rovnýma nohama. Protože ve farním bytě ještě bydlel farář – důchodce Václav Žďárský, zatím jsem dojížděla z domova autobusem, který v Úpici končil.

O nejbližší neděli mne pozvali sborovníkovi na oběd. Před nástupem na faru jsem si koupila v Hradci Králové černý kabát. Právě přišla móda maxi-kabátů, skoro až po kotníky. Byla jsem ráda, jaká jsem prudce elegantní a byla jsem i trochu pyšná. Pycha však předchází pád, jak praví přísloví. Šla jsem ke Kolískovym na oběd, ale nevěděla jsem pořádně, kde bydlí, znala jsem jen adresu a přibližný směr. Po cestě jsem šla kolem starobylé roubené stavby, hospody Dřevěnka. Vstoupila jsem dovnitř s dotazem, kde je ta správná ulice. Jeden mladík se nabídl, že mne tam odvede. Šel se mnou a protože mne neznal, vyptával se a zjistil, že jsem farářka. Podíval se soucitně na mne a můj moderní kabát a pravil „To vy musíte nosit?“ – a bylo po pyše.

Pokračování příště

Z ekumeny

Týden modliteb za jednotu křesťanů 2020

V polovině ledna 2020 se věřící v České republice účastnili Týdne modliteb za jednotu křesťanů, který spojuje křesťany z různých církví po celém světě jako výraz touhy uskutečňovat Ježíšova slova Janova evangelia, aby „všichni byli jedno jako ty, Otče, ve mně a já v tobě.“ (J 17,21)

Týden modliteb letos proběhl od 18. do 25. ledna a jeho mottem byl verš: „Zachovali se k nám neobyčejně laskavě.“ (Sk 28,2)

V předmluvě k textům modliteb zmínil Daniel Ženatý, předseda ERC v ČR a Mons. Tomáš Holub, předseda Rady ČBK pro ekumenismus, dar svobody vyznání: „Smíme se scházet svobodně, napříč jednotlivými církvemi či denominacemi. Dar svobody, který jsme si nedávno intenzivně a vděčně připomínali, tvoří dostatečný a bezpečný prostor pro společné bohoslužby, bez ohledu na velikost farností, měst či obcí. Scházejme se, modleme se, zpíváme společně Bohu ke cti a slávě.“

Materiály v roce 2020 připravili věřící z církví na ostrovech Malta a Gozo. Mnozí místní křesťané slaví 10. února svátek Ztroskotání sv. Pavla, kdy si připomínají příchod křesťanské víry na tyto ostrovy a děkují za něj. Text ze Skutků apoštolů, který se při bohoslužbě čte, byl zvolen také pro letošní Týden modliteb za jednotu křesťanů. red

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

Povolání učedníků

Doplňte do textu dvojice písmen z nápovědy (jsou uvedeny v přeházeném pořadí):

J..o p..ní ze s..ch u..dn..ů ..vo..l
Je..š ..b..e ..m..a Pe..a, ..d..je a b..t..
Ze..de..y

Nápověda:

ry, če, ov, tr, ra, rv, po, ík, ře, ář, vý, la, ry, On, Ši, ak, be, on, ži

(Řešení z minulého čísla: Rybáři.)

Jana Krajčířiková

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wucherlova 5, 160 00 Praha 6

Redakce: Vedoucí redaktorka ThDr. Klára Břeňová, redaktori: Mgr. Josefina Hudcová, Mgr. Ervín Kukuczka, grafik Milan Udržal; tel.: 220 398 107, e-mail: cesky.zapas@cschh.cz

Redakce si vyhrazuje právo na úpravy a krácení příspěvků. Tisk: Grafotechna. Distribuce: ADLEX, spol. s r.o. Xaveriova 1888/45, Praha 5 150 00

Předplatné: Mgr. J. Wendlíková, tel.: 220 398 117, e-mail: prodejna.blahoslav@cschh.cz. Reklama: tel. 220 398 117

